

Evropská unie Evropský sociální fond Operační program Zaměstnanost

Jindřich, 26 let, kombinovaná závislost

Jindřich je šestadvacetiletý klient se syndromem závislosti na pervitinu, THC, toluenu na svém prvním pokusu o léčbu.

Ve čtrnácti letech začal pít alkohol, od patnácti do osmnácti let ho užíval pravidelně a od 25 let se 1x týdně opíjel. Stejně tak s THC začínal ve 14, od 18 prakticky denně. Pervitin začal Jindřich užívat zhruba od 20 let, bral téměř denně, od 25 let aplikoval injekčně. Pervitin a THC klient užíval současně. Několik let strávil s různě velkými přestávkami na ulici a ve squatech, během té doby zneužíval toluen. Klient se navázal na terénního pracovníka, přes něho se dostal do kontaktního centra, docházel tam na výměnný program a poradenství, během toho se ho podařilo motivovat k léčbě v TKK, kam nastoupil po detoxifikačním pobytu v PN Bohnice. Klient nemá jiné zdravotní potíže.

Klient má výuční list ze SOU – obor kuchař, číšník, během studia byl šikanován. Byl zaměstnán v pizzerii, pracoval jako číšník v restauraci, barman na diskotéce, naposledy jako recepční v hotelu. Tam zneužíval pro svoji potřebu kreditní karty hostů, v době nástupu do léčby očekával trestní stíhání. Má velké dluhy, které bude během léčby mapovat.

Jindřich je registrován na ÚP Praha 2 (původně Zlín, schváleno převedení do Prahy), má OP i kartičku pojištění.

Jindřich pochází ze sociálně nepříznivého prostředí, Jindřichova matka je alkoholička, s Jindřichem 6 let bez kontaktu, otec klienta i další členy rodiny týral, byl ve VTOS, nyní pravděpodobně žije jako bezdomovec.

Průběh pobytu a terapie v TKK.

Do TKK přijel klient sám z detoxu v PN Bohnice sám, na životopisnou skupinu byl velmi dobře připravený, řekl toho o sobě dost, byl velmi otevřený. V léčbě zpočátku zastával místo baviče, ostatní klienti to z počátku vítali, nicméně po pár týdnech byl upozorňován, že takto by mu léčby byla k ničemu. Jindřich začal o věcech přemýšlet a mluvit. V sociální oblasti začal řešit dávky, finance na léčbu, začal hovořit o dluzích, které se ukázaly jako velmi velké (odhadem cca 500.000,-). Zároveň se odhodlal řešit své zuby, které jsou Jindřichovým velkým handicapem v kontaktu s lidmi a zejména v jeho sebedůvěře a sebejistotě. Během začátku léčby byl terapeuticky a komunitou podporován v poskytování reflexí ostatním, v mluvení o svých náladách, chutích, o sobě obecně. Klienti poukazovali na Jindřichovu roli šaška ve skupině.

Evropská unie Evropský sociální fond Operační program Zaměstnanost

Přesto Jindřich zvládl hned dvě velké věci – po šesti letech zkontaktoval matku, napsal jí dopis a začal se starat o sebe, přemýšlel nad sebou, našel svá témata a motivaci do léčby.

Během času se Jindřichovi trochu zhoršila nálada, dost vzpomínal na minulost a nebylo mu z toho dobře. Ostatní klienti ale byli rádi, že ho poznávají v jiné, reálnější poloze. Jindřich zažíval obavy z dluhů, jak je bude zjišťovat a z čeho splácet, na nic z toho neměl chuť, o svých špatných náladách na skupině nemluvil.

Přemýšlel o návštěvách a výjezdech, z rodiny nemá nikoho funkčního, kontaktoval kamarádku Kláru, bývalou klientku TKK. Skupině řekl, že jeho matka by s ním ráda bydlela, aby se o ni staral, na to skupina reagovala různě, aby přerušil styky s matkou, aby jí vše vysvětlil..., přes všechno se na povrch dostal Jindřichův vztek a hněv na matku.

Jindřichovi se nepodařilo v prvním pokuse přestoupit do druhé fáze, během té doby ale začal mapovat dluhy, postavil se k tomu s vědomím, že by mohl být vhodný na oddlužení a že co nejvíce o dluzích zjistí během léčby, o to by to po léčbě s případným mapováním mohlo být snazší.

Jindřich na druhý pokus postoupil do druhé fáze, ve skupině si začal více hlídat svůj mluvený projev, užíval si klid po životě na ulici, ostatní klienti mu reflektovali, že je záchranář ostatních, že tím utíká od svých problémů a ostatním hodně polevuje.

Jindřich má nově kromě příspěvku na živobytí také nárok na přídavek na bydlení, dostal ho zpětně k době, kdy o něho na začátku léčby požádal a tím pádem jím uhradil značnou část nákladů na ubytování a stravu v TKK.

Jindřich si zařídil kopii výučního listu a vysvědčení, odeslal žádosti o sdělení výše dluhů u zdravotní pojišťovny, dopravního podniku v Praze a blokových pokutách.

Z osobních věcí začal Jindřich více řešit téma sebeúcty, dříve býval ponižován, zažíval dno, pocity zoufalství, smutku a opuštění. Rozhodl se v kontaktu s matkou udržovat odstup, který je pro něho bezpečím. Řešil své spouštěče, pohodlnost, s bývalou klientkou TKK, svoji kamarádkou Klárou, začal řešit téma výjezdů a návštěv.

Jindřichovým velkým tématem, který představil skupině, je velká nejistota vztahování se k mužským vzorům a mužům vůbec. Muži Jindřicha zklamali, otec a bratranec mu ubližovali, matčin partner přehlížel, dokáže budovat a udržovat vztahy s ženami, s klientkami komunity

Evropská unie Evropský sociální fond Operační program Zaměstnanost

tráví více času než s muži. Ve vztahu k ženám je vtipný, pozorný, upřímný, mužů se straní, nedokáže se prosadit, možná ani nechce.

Časem se skupině svěřil se svým strachem z mužů, nedůvěřuje jim, ze zkušenosti s nimi k nim přiřazuje svůj strach a nedůvěru, nedokáže přijmout skutečnost, že v rámci plnění funkcí druhé fáze bude skupině, tedy jak holkám, tak klukům, šéfovat. Často sám sebe shodí, aby to nemohli udělat oni, část skupiny má k tomu pochopení, zažili totéž. Naproti tomu s holkami má Jindřich vztahy pevné. Opustil roli šaška, poznává své emoce a umí je pojmenovat, s některými klientkami v komunikaci překračuje hranice v intimitě, hledá, co je a co není běžné ve zdravých vztazích, hledá hranice, mluví o emocích. Jindřichovým hlavním motivem je role šaška a strach z odmítnutí.

Během druhé fáze Jindřich řešil dvě finanční záležitosti – tou první bylo maso, které nechal ve funkci jedničky v kuchyni zkazit a měl ho tedy zaplatit, tou druhou byl rozbitý motor šrotovníku, který ve funkci „zvířetáka“ spálil. Celková škoda činila 3500 Kč. Pro Jindřicha s napjatým rozpočtem to bylo velmi znatelné. V té době navíc Jindřichovi poklesl příspěvek na živobytí z 3410 Kč na 2200 Kč. Veřejná služba, která by Jindřichovi zajistila původní výši příspěvku v místě TKK nebyla k dispozici, na její vykonávání by měl dojíždět do Písku, což by ale v utraceném jízdném nepředstavovalo finanční polepšení a mimo jiné by se časově střetávalo se skupinami a tedy léčebným programem TKK.

Pod tlakem neúspěchu v kuchyni a dalšími záležitostmi prošel Jindřich odchodovou krizí. Ta byla největší v době, kdy se mu nedařilo, buď vypadal netečně, nebo šel do hysterie, všiml si ale velkého tématu svého prosazení se, toho, že si může dovolit mít svůj názor, že si může dovolit ochránit se, jak lze s druhými nesouhlasit. V rámci měsíčních plánů si vytyčil, že bude situace sledovat a zkoušet se brzdit, než rozjíždět.

Jindřich se ujistil o svém místě ve skupině, zklidnil se, naučil se zvládat krize a chyby, před přestupem do třetí fáze se zdálo, že má své místo a postavení ve skupině pevně v rukách. Dokázal šéfovat a dokonce tak, že za svou důslednost ve vyžadování plnění pracovní doby a náplně od spoluklientů dostal pochvaly. Ostatní mluvili o tom, jak byl Jindřich v roli šéfa neoblomný a motivující zároveň. Velká pochvala zazněla také od pracovních terapeutů a dalších pracovníků komunity.

Před přestupem do třetí fáze řešil Jindřich také změnu ve výplatě příspěvku na živobytí, jež mu začal být částečně vyplácen formou poukázek. Společně jsme poukazovali na skutečnost, že se učí hospodařit s penězi, že se zde v léčbě přihlásil k dluhům a některé začal formou splátkového kalendáře splácet a že je tedy v zájmu klienta vyplácet v poukázkách nejmenší možnou částku (tedy 35 % z 2200 Kč). V komunikaci s úřadem HN jsme mimo to vyčíslili také potřebné jízdné k lékařům, platby za zubaře a léky a další zboží a služby, které nelze hradit poukázkami. V souvislosti s tím jsme řešili také skutečnost, že Jindřich nemůže dojíždět pro

Evropská unie Evropský sociální fond Operační program Zaměstnanost

poukázky do místa trvalého bydliště (Zlín), kde by mu byly na pokladně ÚP poukázky vypláceny, protože by cestovné převyšovalo hodnotu vyplacených poukázek. Úřad práce,

respektive oddělení hmotné nouze mu tedy vyšlo vstříc a poukázky zasílá formou cenného psaní.

Bezprostředně před přestupem do třetí fáze byl Jindřich „tahounem“ skupiny, dokázal na sebe vzít nepopulární rozhodnutí, činil kroky, ke kterým ostatním chyběla odvaha, Jindřich tak nabýval sebejistoty a začal si více věřit i ve vztahu k mužům.

Po jednohlasném přestupu se odstěhoval do tréninkového bytu mimo ostatní klienty, nyní chodí na brigádu, vaří si a hospodaří sám, na domluvené konzultace bývá připravený a dále řeší dluhy a svá témata v léčbě.

Koncem února by měl mít Jindřich rituál k ukončení léčby, z TTK půjde na doléčovací centrum, nabídky práce v místě DC zjišťuje už nyní s ohledem na svá rizika. Připustil, že i jeho dluhy mohou být pro něho velké riziko, ve smyslu alibi k opětovnému užívání a s tímto vědomím k nim přistupuje. Během třetí fáze ho tedy navážeme na další zařízení SANANIM, respektive právníčku, se kterou může věc řešit nebo poradnu při dluhové tísní.